

Μνημόσυνο μακαριστού Μητροπολίτη Χίου Χρυσοστόμου στη Νέα Μονή

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Κυριακή 28 Νοεμβρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκος, πλαισιούμενος από τον Ηγούμενον της Μονής Αρχιμανδρίτη π. Διονύσιο Παπανικολάου και τον Αρχιδιάκονο π. Απόστολο Λάρδα, τέλεσε την Θεία Λειτουργία στη Βυζαντινή Ιερά Νέα Μονή και, στη συνέχεια, το Μνημόσυνο του μακαριστού Προκατόχου του Μητροπολίτου Χίου Χρυσοστόμου (του Γιαλούρη), με τη συμπλήρωση 43 χρόνων από της εις Κύριον εκδημίας του (29

Νοεμβρίου 1978).

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Μάρκος έχει καθιερώσει να γίνεται το Ιερό Μνημόσυνο αυτό στην Ιερά Νέα Μονή, την οποία υπερεγάπα ο αλήστου μνήμης Αρχιερέυς.

Κατά το Μνημόσυνο μίλησε κατ' ανάθεση από τον Σεβασμιώτατον κ. Μάρκο ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος Αιδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Δημήτριος Κ. Γεόμελος, ο οποίος είπε:

“Σὺ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐκήρυξας, μετανοίας, τρόπους ἐκτιθέμενος· καὶ τῶν κακῶν τὴν ἀποφυγὴν, ἄριστα διδάσκων, παμμάκαρ καὶ τελεώτατα· καὶ ἔργων τῶν ἀρίστων, παραινέσεις ὑφαίνων, πανσεβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.”

Τόν ἐκκλησιαστικόν αὐτόν λόγον ἐδανεισάμεθα, Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Χρυσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Κων/λεως, διὰ τόν ὁμώνυμον πρὸς αὐτόν θεῖον καὶ ἱερόν μακαριστόν Μητροπολίτην Χρυσόστομον (τόν Γιαλούρη), τόν σοφόν καὶ πολυσέβαστον Ποιμενάρχη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν, τόν θεοπρόβλητον προκάτοχον ὑμῶν, τοῦ ὁποίου σήμερον ἐπιτελοῦμεν τό ἱερόν Μνημόσυνον, αὔριον δέ συμπληροῦνται 43 ἔτη τῆς εἰς Κύριον θεοφιλοῦς ἐκδημίας

του. Τεσσαράκοντα τρία ἔτη σιωπῆς τῆς γῆς πρό τοῦ πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ μεγαλείου του, ὅπωςδῆποτε ὁμως φωνῆς καί βροντῆς τοῦ οὐρανοῦ διά τήν δόξαν τήν ὁποίαν τόν ἠξίωσεν ὁ Θεός.

Μετά παρέλευσιν τεσσάρων καί πλέον δεκαετιῶν ἀπό τῆς Κοιμήσεως τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου, ἀλλά καί δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ἀπό τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν κεχαριτωμένων τιμίων λειψάνων του, σεπτῇ παρ' ὑμῶν ἀναθέσει, ἐκφράζομεν ταπεινόν καί ἀπέρिटτον λόγον, δι' Ἐκεῖνον, τόν ὁποῖον ὑπηρετήσαμεν ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη καί ἀπό τόν ὁποῖον ἐλάβομεν καί τάς δύο Χειροτονίας.

Δόξα τῷ Θεῷ! Ὁ μακαριστός Ἀρχιερεὺς «τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς» (Σοφία Σολομ. δ'13). Εἰς ἡλικίαν μόλις 62 ἐτῶν, ἀνεχώρησε τήν 29ην Νοεμβρίου 1978, πρὸς συνάντησιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, τόν Ὅποιον ἔργοις καί λόγοις ἀφωσιωμένως καί θυσιαστικῶς ὑπηρετήσεν, ἐπαξίως ἱστάμενος εἰς τόπον, τύπον καί τρόπον Του.

Πρώτη ἀποτύπωσις τῆς ἐπιγείου ἀγιοπνευματικῆς παρουσίας καί πορείας τοῦ ἐκ Ψαρῶν καταγομένου Ἱεράρχου Χρυσοστόμου, ἡ ἠγαπημένη ἰδιαιτέρα πατρίς του ἡ νῆσος Λέσβος -διὰ τήν ἀκρίβειαν, τό Παλαιοχώριον τῆς ἐπαρχίας Πλωμαρίου- ὅπου τό 1916 ἐγεννήθη, ἐγγονός ὢν ἐκ μητρός τοῦ σοφοῦ καί πολυπράγμονος Ἱερέως καί διδασκάλου -ἔχοντος γνώσεις ἱατρικάς καί νομικάς- π. Βασιλείου

Πανανῆ.

Πρωτότοκος, ὀκτώ ἀδελφῶν, ὁ κατὰ κόσμον Εὐστάθιος Γιαλούρης, ἔμεινεν ὀρφανός πατρός δωδεκαετῆς, στοργικότατα φροντισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐναρέτου μόλις τριακονταπενταετοῦς μητρός του Εἰρήνης, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος μετὰ παρέλευσιν δεκαετιῶν ἔκειρε Μοναχὴν, ὀνομάσας Ἑρμιόνην.

Καλλιφωνότατος καὶ μουσικολογιώτατος, ὁ νεαρός Εὐστάθιος, διωρίσθη πρωτοψάλτης τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Πλωμαρίου, εἰς ἔφηβικὴν ἡλικίαν!

Πνευματικὸς του τότε χειραγωγός (ὅπως καὶ τοῦ συμπατριώτου του Ἰωάννου Μαλλιαροῦ, ἐν συνεχείᾳ Μητροπολίτου Μηθύμνης Ἰακώβου) ἦτο ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Κορνήλιος Μαρμαρινός, τὸν ὁποῖον μετὰ παρέλευσιν δεκαετιῶν ὁ πάλαι ποτε πνευματικὸς υἱός του, Ἀρχιερεὺς πλέον Χρυσόστομος, προέπεμψεν εἰς τὴν αἰωνιότητα,-σημειωτέον τὴν ἡμέραν ἐπετείου τῆς Μνήμης τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου- ὡς Μητροπολίτης Χίου. Ἐκεῖνον εἶχε Πνευματικόν καὶ σύμβουλον ὡς Μητροπολίτης διὰ τὰ “ἐλαφρότερα” θέματα στὴ Χίο, διὰ δέ τὰ “βαρύτερα” τὸν ἀείμνηστον π. Χαράλαμπον Δέδεν εἰς Ἀθήνας.

Ἀριστεύσας ἐπεράτωσε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς, καθὼς καὶ τὰς πανεπιστημιακὰς,

μολονότι λόγω τῆς ἀνεχειρίας καί τῆς πολλῆς μελέτης, προσεβλήθη ἐλαφρῶς ἀπό πνευμονικόν νόσημα. Ἠγάπα τόσον τήν μελέτην, ὥστε ἔλεγεν εἰς τήν μητέρα του, ὅτι, ἐάν “πιάσει” φωτιά τό σπίτι των, τό πρῶτον πού πρέπει νά γίνη, εἶναι νά σωθοῦν τά βιβλία του!

Ἐκάρη Μοναχός εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Ὑψηλοῦ Λέσβου, λαβών τό ὄνομα Χρυσόστομος.

Ἐχειροτονήθη τό 1941 εἰς Διάκονον καί τό 1949 εἰς Πρεσβύτερον, προχειρισθείς συνάμα εἰς Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ.Μητροπόλεως Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καί Πλωμαρίου.

Ἐκτελῶν εὐσυνειδήτως τά καθήκοντα τοῦ Πρωτοσυγκέλλου καί Ἱεροκήρυκος, ἡσχολήθη, μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, εἰς τό ἱερόν κήρυγμα –ὄντως Χρυσόστομος ἀναδειχθείς- διά τήν ἐποχὴν του ἐθεωρήθη ὁ σπουδαιότερος διάκονος τοῦ Θεοῦ Λόγου- τά κατηχητικά σχολεῖα, τήν θρησκευτικὴν ἀρθρογραφίαν καί τό περιοδικόν τῆς Μητροπόλεως «Ὁ Ποιμὴν», τό ὁποῖον καί διηύθυνε.

Μοναδικός γνώμων τῆς διακονίας του ὡς Πρωτοσυγκέλλου καί Ἱεροκήρυκος, ἡ λεπτεπίλεπτος ἱερατικὴ συνείδησίς του, ἡ ὁποία ποτέ δέν τοῦ ἐπέτρεψε νά «συσχηματίζεται μετὰ τοῦ αἰῶνος τούτου» καί τῶν πάσης φύσεως θιασωτῶν αὐτοῦ, μετὰ τῶν ὁποίων πεπαρρησιασμένως συνεκρούσθη...

Μετατεθείς τό 1954 εἰς Ἀθήνας, ὑπηρέτησε δι’ ὀλίγους μῆνας ὡς προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ἀμπελοκήπων καί, ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ δωδεκαετίαν καί πλέον – ὅπου καί ἀφῆκεν ἐποχὴν- μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Ἀρχιερέα ἀναδείξεώς του, ὡς προϊστάμενος καί ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, Πολιούχου Πειραιῶς, διευθύνων συγχρόνως τό «Πνευματικόν Φροντιστήριον Κληρικῶν Ἑλλάδος», εἰς τήν Ἱ. Μονήν Πεντέλης, καθὼς καί τό «Φροντιστήριον Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας», λαβών τόν ἔπαινον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διά τήν ὅλην δραστηριότητά του. Μάλιστα ὡς Πρωθιερεύς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος συμμετεῖχεν καί εἰς τήν μετακομιδὴν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου Ἰσιδώρου, κατὰ τήν παραμονὴν αὐτοῦ εἰς Πειραιᾶ.

Εἰς Ἀθήνας εὕρισκόμενος, ἔδιδε πολλάς διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων κοινωνικοθρησκευτικῶν, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ «Παρνασσοῦ», τῆς «Ἑταιρείας Φίλων τοῦ Λαοῦ», ἐπίσης τοῦ «Πειραιῶκοῦ Συνδέσμου», τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς ὡς καὶ διαφόρων σχολῶν καὶ συλλόγων ἐπιστημονικῶν, προσέφερε δέ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν.

Ίκανά πονήματά του έξεδόθησαν ύπ' αὐτοῦ κατά καιρούς, ὅπως «Τό Τρίπτυχον τῆς Κοινωνίας» (Ίερεὺς, μήτηρ, διδάσκαλος), «Ἡ Μουσική τῆς Ὁρθοδοξίας», «Ὁ Πνευματικός καί τό ἔργον του», «Ἡ Γυναίκα στήν βιοπάλη», «Τρομερά ἡ εὐθύνη», «Ἀνατομία τῆς ἐποχῆς», «Ὑπερήφανοι διά τήν Ὁρθοδοξίαν μας», «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρός τόν σύγχρονον κόσμον» ὁμιλία -ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου- κατά τόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου, «Ὁρθόδοξος λατρεία καί ὕμνωδία», «Τήν Διακονίαν σου πληροφόρησον», «Τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας», μνημειῶδες «χρυσοστομικόν» κήρυγμά του, τό ὁποῖον -κατ' ἀνάθεσιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἐξεφώνησεν εὐθαρσῶς εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν Ἀθηνῶν κατά τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, 27ην Φεβρουαρίου 1972, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀντιβασιλέως καί μελῶν τῆς κυβερνήσεως, προκαλέσας «κραδασμούς» καί «ἐνοχλήσεις» μέ τόν ἐλεγκτικόν καί τομώτατον λόγον του... Διεκόπη δέ ἐξ αὐτοῦ ἡ ραδιοφωνικὴ ἀναμετάδοσις... Ἡ μνημειώδης ὁμιλία ἐξεδόθη, ἐν συνεχείᾳ, αὐτοτελῶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

Ἐπίσης, πονήματά του: «Θεσμός παρεξηγημένος» (ὁ Μοναχισμός), «Ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι» κ. ἄ... Ἄρθρα καί μελέται του ἐπὶ θεμάτων ποιμαντικῶν, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ περιοδικά «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος», «Γρηγόριος Παλαμᾶς», «Ἀνάπλασις», «Ἐνορία», «Ἱεροψαλτικά Νέα», ὡς ἐπίσης καί ἕτερα ἐπὶ ζητημάτων ἐπικαίρων ἐθνικοθρησκευτικῶν εἰς περιοδικά καί ἐφημερίδας Μυτιλήνης, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί Χίου.

Εἰς Ἀθήνας καί Πειραιᾶ ἵδρυσε τόν Σύλλογον «Ἁγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία», παιδικά συσσίτια, «Ἰματιοθήκην τοῦ πτωχοῦ», δανειστικές βιβλιοθήκας καί τήν «Πρόνοιαν τῶν ναυτικῶν καί ξενιτευμένων», καθιερώσας μάλιστα καί εἰδικήν καθ' ἑβδομάδα δέησιν ὑπέρ αὐτῶν, μετά συντόμου ὁμιλίας πρός τάς οἰκογενεῖας των.

Μητροπολίτης Χίου ἐξελέγη τόν Ἰούνιον τοῦ 1967 καί ἐποίμανε θυσιαστικῶς καί θεοφιλῶς τό ποίμνιόν του, ἔχων ὡς γνώμονα τῆς ποιμαντικῆς του αὐτό τό ὁποῖον ἐγράφη καί ὡς ἐπιτύμβιον «Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς (Ἀποκ. β' 10), στερρῶς ἔχων περί τήν Πίστιν, τῆς ἡμετέρας Παραδόσεως θερμότατος ὢν πρόμαχος καί ὑποστηρικτής.

Ἠργάσθη μέ ἀκαταπόνητον ζῆλον, χωρίς ποτέ νά δώσῃ “τοῖς βλεφάροις αὐτοῦ νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του”, μέ πίστιν ἀκατάβλητον καί ὁλοκληρωτικήν ἀφοσίωσιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἐπέτυχε τήν πνευματικήν ἀναγέννησιν καί ἀνάδειξιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί τῆς ἀποστολῆς του, ὥστε νά χαίρῃ ἐκτιμήσεως καί ἀναγνωρίσεως καί μόνον εἰς τό ἄκουσμα τοῦ Ποιμενάρχου αὐτοῦ. Ἐνδεικτικόν τοῦ ἔργου του εἶναι ὅτι τόν Ἰούλιον τοῦ 1973 ἐγκαινίασεν τό, δι' ἐκκλησιαστικῶν μόνον εἰσφορῶν, ἀνεγερθέν ἄγαλμα τοῦ Ἱερομάρτυρος Πλάτωνος (Φραγκιάδης), τόν ὁποῖον ἰδιαζόντως ἐτίμα, καί ὅτι τό ἔτος 1974 ἀνήγειρεν ὀρφανοτροφεῖον μέ τήν ὀνομασίαν “Ἐκκλησιαστική Στέγη”, γευματίζων

καθημερινῶς μετά τῶν 18-20 τροφίμων- μαθητῶν καί προσωπικῶς-ἐνεργῶς ἐνδιαφερόμενος διά τήν προκοπήν των εἰς τά μαθήματα καί τήν διαγωγήν των. Ἐπίσης, καί ἐδῶ ἱδρυσε συσσίτια, “τό κιβώτιον τῶν πενήτων”, τήν πρόνοιαν τῶν ναυτικῶν καί τῶν οἰκογενειῶν των, ἐθέσπισεν ὑποτροφίας, καί ἐπεδείκνυε προσωπικήν καί καθημερινήν μέριμναν διά τούς ἀσθενεῖς τοῦ Νοσοκομείου, ὡς Πρόεδρος αὐτοῦ, μέ ἐνεργοποίησιν ὑπ’ αὐτοῦ τοῦ ἐδῶ ἐδρεύοντος τότε Στρατιωτικοῦ Κέντρου Ἐκπαιδεύσεως Ὑγιονομικοῦ (Κ.Ε.Υ.), τῶν φιланθρωπικῶν ἱδρυμάτων κ.π.ᾶ..

Τά ἀρχιερατικά-ποιμαντικά του καθήκοντα ἐξετέλεη μέ γνώμονα ἀφ’ ἐνός τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας -τήν ὁποίαν ὄντως ὡς Μητέρα ἠγάπα- καί ἀφ’ ἑτέρου τήν πρός τόν πλησίον πατρικήν στοργήν, τόν ὁποῖον, ἐπίσης, «ὡς ἑαυτόν» ἠγάπα, κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου.

Μέχρι σήμερον πολλοί πολλά ἐμαρτύρουν καί μαρτυροῦν διά τήν φιλανθρωπικήν δραστηριότητά του καί κυρίως διά τάς μεθόδους του, τῆς ἀποσιωπήσεως καί ἀποκρύψεως αὐτῆς.

Ἡ σχέσις του τόσον μέ τό χρήμα ὅσον καί μέ τήν ἀνθρωπίνην δόξαν, ἦτο ἐχθρική! Μέλημά του ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν, «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν» (Ρωμ.ε΄8), ἰδιαιτέρως ἀγαπημένη του ἔκφρασις –πρός δόξαν Θεοῦ.

Συχνά – πυκνά ἔλεγεν: Ἡ Ἐκκλησία δέν κάνει πολιτικήν. Μίαν μόνον πολιτικήν γνωρίζω «τό ναί ναί καί τό οὐ οὐ».

Ἀκόμη: «Προτιμῶ ἱπτάμενος ὡσάν ἀετός νά πέσω, παρά ἔρπων ὡς σκώληξ νά ζήσω. Οἱ ἀετοί πίπτουν, δέν κύπτουν»!

Ἐπίσης, «Δέν ἀνήκω, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς τούς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔχουν μίαν μόνον ἀρχήν, νά μήν ἔχουν καμμίαν ἀρχήν – γνωστοί ὁσφυοκάμπται – μέλη τῆς ὀργανώσεως ΟΦΑ, πού σημαίνει ὅπου φυσᾷ ὁ ἄνεμος»!

Ἡ ἀταλάντευτος εὐαγγελική θεώρησις τῶν πραγμάτων, κατά τήν ἐνδεκαετῆ ποιμαντορίαν του, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νά ἀγαπηθῇ μεγάλως, ἀλλά καί νά πολεμηθῇ σφοδρῶς.

Ἐκοιμήθη «ἐπί τῶν ἐπάλξεων» πραγματοποιῶν ποιμαντικήν ἐπίσκεψιν καί τήν τελευταίαν καί συγκινητικήν ὁμιλίαν του εἰς τό τότε Μιχάλειον Ὁρφανοτροφεῖον Θηλέων Χίου –μολονότι ἦτο σοβαρῶς κλονισμένη ἡ υἡγεία του- τήν Τετάρτην 29ην Νοεμβρίου 1978, εἰς ἡλικίαν μόλις 62 ἐτῶν.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τῶν Ἁγίων Μηνᾶ Βίκτωρος καί Βικεντίου, τό Σάββατον 2αν Δεκεμβρίου, συγχοροστατούντων τῶν Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης Ἰακώβου ὡς Τοποτηρητοῦ, Κερκύρας Πολυκάρπου καί Ὑδρας Ἱεροθέου, συμπροσευχομένου τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς χιακοῦ λαοῦ. Ἐπρόκειτο νά ἔλθῃ καί ὁ τρίτος Ἀρχιερεὺς μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέετο, προσφάτως συναριθμηθεὶς τοῖς Ἁγίοις Ἅγιος Καλλίνικος Ἐδέσσης, ἀλλὰ δέν κατέστη δυνατόν διὰ λόγους ὑγείας του.

Μεταξύ τῶν ὧσων εἶπεν ὁ Τοποτηρητὴς Μητροπολίτης, ἀπευθυνόμενος πρὸς τόν κεκοιμημένον Ἱεράρχην, κατὰ τό Τρισάγιον τὴν ἐπομένην τῆς κοιμήσεώς του ἦτο καί τοῦτο: «Χρυσόστομε, τόσον οἱ λόγοι σου, ὅσο καί τά ἔργα σου ἦσαν ἀσφαλῶς ἄρεστά εἰς τόν Θεόν, ὅχι ὅμως καί εἰς τούς ἀνθρώπους τοῦ αἰῶνος τούτου...».

Ἐτάφη ὀπισθεν τοῦ ἁγίου Βήματος τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Νέας Μονῆς, σημεῖον εἰς τό ὅποιον ἐκάθητο μελετῶν καί συγγράφων, ἔχων πρό ὀφθαλμῶν τὴν πόλιν τῆς Χίου, τό βαθυγάλαζον ἑλληνικόν Αἰγαῖον καί τὰ Μικρασιατικά παράλια τῆς ἀλυτρώτου Ἰωνίας.

Ἡ Καθηγουμένη τῆς Παναγιοσκεπάστης καί Μαρτυρικῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς Γερόντισσα Μαριάμ Μανιοῦ -ἐκ Μεσαγροῦ Λέσβου ὀρμωμένη- πολλοὶ πατέρες, ἀλλὰ

καί προσκυνηταί μαρτυροῦν διάφορα «σημεῖα» ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου καί περίξ αὐτοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν εἴκοσι ἕξ ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν τιμίων λειψάνων του ἔλαβε χώραν, κατόπιν σχετικῶν προφορικῶν καί ἐγγράφων παρακλήσεων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας Χίου –λόγω ἀνασκαφῶν εἰς τὸν περίξ τοῦ τάφου αὐλίου χῶρον τῆς Ἱ. Μονῆς –τὴν Παρασκευὴν 1ην Ὀκτωβρίου 2004, ἀφοῦ προηγήθη Θεία Λειτουργία καί ἐπιμνημόσυνος δέησις, τὰς ὁποίας ἐτέλεσεν ἡ ταπεινότης ὑμῶν ἐντολῇ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν Διονυσίου, μετὰ τοῦ νῦν Ἡγουμένου τῆς Μονῆς καί τοῦ π. Ἰωάννου Μπογῆ.

Κατὰ τὴν Ἀνακομιδὴν, μεγίστην ἀγαλλίασιν καί ἀνεκκλάλητον χαράν ἡσθάνθημεν οἱ παρευρισκόμενοι, ἀπὸ τὴν ἄρρητον εὐωδίαν, ἡ ὁποία κατὰ κύματα ἐξήρχετο τοῦ τάφου, πηγὴν ἔχουσα τὰ χαριτόβρυτα κροκοβαφῇ Λείψανα τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχου Χρυσοστόμου!

Εὐωδία λεπτὴ, ὑπερκόσμιος, θεία εὐωδία ἡ ὁποία διεχέετο εἰς ἅπασαν τὴν περιοχὴν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀειμνήστου Καθηγουμένης τῆς Μονῆς Μαριάμ Μανιοῦ, καί ὡς μαρτυροῦν ὁ τότε Ἐφημέριος καί Πνευματικὸς αὐτῆς νῦν Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης κ. Διονύσιος Παπανικολάου, λοιποὶ κληρικοὶ καί ἡ ταπεινότης ἡμῶν, λαϊκοὶ ὡς ὁ κ. Δημήτριος Ἑλ. Ζαννῆκος, φύλακες τοῦ σκευοφυλακίου –μουσείου τῆς Μονῆς καί ἄλλοι.

Ἀξιοσημείωτον, ἐπίσης, εἶναι ὅτι τὰ ράσα καί αἱ χεῖρες τοῦ διενεργήσαντος τήν Ἀνακομιδήν, παρουσία ἡμῶν καί τοῦ ἀνηψιοῦ του κ. Ἐμμανουήλ Μελινοῦ, Πρωτοπρ. κ. Ἰωάννου Μπογῆ, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Τρουλλωτῆς πόλεως Χίου, ἀλλά καί ὅσων ἄλλων ἤρχοντο εἰς ἐπαφήν μέ τά ἱερά ἐντάφια, εὐωδίαζον ἐπί μακρόν, πέραν τῆς ἐπομένης!..

Ὅμως, τό ἀγιοπνευματικόν γεγονός δέν ἔμεινε κρυφόν, διεδόθη ἀπό στόματος εἰς στόμα, ὡς ἐμφαίνεται καί ἀπό διάφορα δημοσιεύματα τοῦ Τύπου.

Ἐνδεικτικῶς: Χιακή ἐφημερίς «Ὁ Πολίτης» τῆς 21ης καί 22ας Ἰουνίου 2005, ἐννέα δηλαδή ὁλοκλήρους μῆνας μετά τήν Ἀνακομιδήν, ὑπό τούς τίτλους: «Ἄρωμα μύρου ἀναβλύζει ἀπό τόν τάφο τοῦ Χρυσοστόμου» καί «Ἀπό τόν Ὀκτώβριον... Ἀρωματική ἐπίθεση διαρκείας»!

Σεβασμιώτατε, ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενον διά τά γεγονότα τῆς ζωῆς, ἀλλά καί τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεως τοῦ μακαριστοῦ Προκατόχου Σας, περί ὥραν 2αν μ. μ. εἰς τήν τότε Κλινικήν τοῦ Ἰωάννου Αὐγουστῆ, Δρ. Ἰατρικῆς, παρόντων τοῦ ὁμιλοῦντος, εὕρισκομένου εἰς τό δωμάτιον νοσηλείας αὐτοῦ, καί τῶν ἀειμνήστων Πρωτοπρεσβυτέρου π. Εὐαγγέλου Πολιτάκη καί Πρωτοπρεσβυτέρου τότε καί μετέπειτα Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί Πρωτοσυγκέλλου τῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεως π.Γεωργίου Λιαδῆ.

Κατακλείοντας τὰς λιτὰς αὐτὰς γραμμάς, ἐξαιτούμεθα τὰς προσευχὰς καὶ δεήσεις τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου εἰς τό ὑπερουράνιον Θυσιαστήριον ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς καὶ ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν, ὅπως τὰ ἱερά λείψανα τοῦ μακαριστοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ἐπανέλθουν εἰς Χίον, διότι ἐδῶ ἀνήκουν, καὶ ἀναφωνοῦμεν τό χρυσοστομικόν «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν» καὶ «Ζῆ Κύριος ὁ Θεός» (Γ΄Βασιλ. ιη΄10), τὰ ὁποῖα συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ εἰς τὴν καρδίαν του, ὁ ἀλήστου μνήμης Ἀρχιερεὺς. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις,

– Χρυσοστόμου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν, ὑπερτίμου καὶ ἐξάρχου πάσης Ἰωνίας, ἡμῶν δε Πατρός καὶ Ποιμενάρχου αἰωνία ἡ μνήμη! ΑΜΗΝ! ”

Και ο Σεβασμιώτατος κ. Μάρκος κατέληξε με την Ευχή:”Ο μακαριστός Ποιμενάρχης να δέεται στο Θεό και να μας δείχνει πως πρέπει να πορευόμεθα”.

Στο Μνημόσυνο συμμετέσχε και ο Αίδεσιμ. Πρωτοπρ. π. Ιωάννης Κοντός, Εφημέριος του Καθεδρικού Ι. Ναού Αγ. Γεωργίου Βροντάδου, Χειροτονία του μακαριστού Μητροπολίτου και εκ των αμέσων συνεργατών του.